

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r.

sprawy **J.O.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w [...],

z dnia 18 stycznia 2017 rutrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w [...]

z dnia 30 sierpnia 2013 r.,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego J.O. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. z Kancelarii Adwokackiej w [...] kwotę 442,80- zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2013 r., J. O. został uznany za winnego tego, że w okresie od 7 do 20 kwietnia 2009 r. w [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W.M. Hotel S. w łącznej kwocie 2.262 zł., w ten sposób że korzystał z usług hotelowych tj. noclegu i

wyżywienia, wprowadzając pracowników hotelu w błąd co do możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, gdyż w rzeczywistości nie miał możliwości i zamiaru uregulować płatności za świadczone usługi hotelowe, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. opisaney w sentencji wyroku, czym wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności oraz orzeczono na podstawie art. 46 § 1 k.k. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2.262 zł. Rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz zwolniono go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego oraz jego obrońcę, wyrokiem z dnia 18 stycznia 2017 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego J.O. i zaskarżając go w całości, zarzucił „rażące naruszenia przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1. art. 442 § 3 k.p.k. poprzez brak realizacji przez Sąd I Instancji wytycznych Sądu Okręgowego zawartych w orzeczeniu z dnia 7 kwietnia 2011 r. uchylającym wyrok z dnia 21 grudnia 2010 r., skutkujące pominięciem istotnych dla sprawy dowodów, które nie zostały również przeprowadzone przez Sąd II instancji, co rzutowało na wydanie prawomocnego orzeczenia bez uwzględnienia wytycznych dla Sądu I instancji, stanowiących między innymi powód uchylecia zaskarżonego wyroku;
2. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego

o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania wartości ruchomości, podczas gdy Sąd winien przeprowadzić go z urzędu, gdyż w sprawie zostały ujawnione okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, dla których stwierdzenia niezbędne są wiadomości specjalne, zaś jego zaniechanie doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia braku zamiaru po stronie skazanego zapłaty za usługę hotelową;

3. art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z 404 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji wniosku skazanego o odroczenie rozprawy z dnia 18 czerwca 2013 r. na wniosek skazanego z dnia 14 czerwca 2013 r., celem pełnego zaznajomienia się przez skazanego z aktami sprawy, co uniemożliwiło mu podjęcie należytej linii obrony w sprawie, a tym samym stanowiło „ważną przyczynę”, dla której rozprawa winna zostać odroczone;

4. art. 160 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd II instancji wniosku obrońcy skazanego o wszczęcie postępowania w przedmiocie odtworzenia zaginionej części akt, co doprowadziło do sytuacji w której Sąd II Instancji wydał prawomocne orzeczenie bazując na niekompletnym materiale dowodowym sprawy”.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości a także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie przedmiotowej sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w złożonej pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego J.O. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Z uwagi jednak na złożenie przez skazanego wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w kasacji.

Przede wszystkim wydaje się konieczne przypomnienie skarżącemu, że przepis art. 519 k.p.k. jednoznacznie stanowi, że kasację można wnieść jedynie od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia może więc być skuteczna, o ile w sprawie nie występują uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k., jedynie w sytuacji rażącego naruszenia prawa przez sąd odwoławczy mogącego wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza kiedy sąd ten nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów zawartych w apelacji lub też nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 457 § 3 k.p.k. Obrońca nie tylko w kasacji nie stawia zarzutów naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. czy też art. 457 § 3 k.p.k., ale porównanie treści zarzutów zawartych w apelacji oraz w kasacji wskazuje, iż tego rodzaju zarzuty nie mogłyby być nawet postawione, gdyż przedmiotem pierwszych trzech zarzutów kasacji obrońca czyni okoliczności, które nie były wcześniej podnoszone w apelacji, a więc trudno oczekiwać, aby Sąd odwoławczy do nich się odnosił. Należy przypomnieć, że w apelacji obrońca stawiał jedynie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim wprowadzenie w błąd Hotelu, co do możliwości wywiązania się ze zobowiązania za świadczone usługi hotelowe, a oskarżony w apelacji wskazywał na brak zamiaru popełnienia przypisanego mu przestępstwa. Sąd odwoławczy natomiast rozpoznając te zarzuty stawiane w apelacji w sposób wyczerpujący, zgodny w wyżej wskazanymi przepisami, odniósł się do nich i wskazał z jakich powodów nie zostały one uwzględnione.

Nie dzieląc zarzutów, Sąd odwoławczy równocześnie dostrzegł z urzędu, iż Sąd I instancji rozpoznając sprawę nie ustrzegł się błędów, które zostały wskazane, omówione oraz ocenione w kontekście ewentualnego ich wpływu na treść zaskarżonego apelacją wyroku. Sąd odwoławczy podkreślił

również, że te uchybienia nie były w ogóle objęte zarzutami apelacji, w takiej sytuacji czynienie z nich obecnie podstawy zarzutów kasacji wskazuje na ich oczywistą bezzasadność. Dotyczy to zarówno obrazy przez Sąd I instancji art. 442 § 2 k.p.k. poprzez nieprzesłuchanie ojca oskarżonego oraz lekarza T. Z., zgodnie z wcześniejszym zaleceniem Sądu odwoławczego po raz pierwszy rozpoznającego sprawę, czy też nierozpoznania przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości pojazdów zarejestrowanych na oskarżonego.

Odnosząc się do trzeciego zarzutu, to podobnie jak dwa pierwsze zarzuty kasacji zwrócony jest on przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji. Faktycznie na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy z uwagi na to, iż nie zdążył się on zapoznać z aktami sprawy. Sąd wydając w tej sprawie postanowienie wyraźnie jednak wskazał, iż akta sprawy były oskarżonemu dwukrotnie udostępniane w administracji Aresztu Śledczego i miał on wystarczającą ilość czasu na zapoznanie się z nimi. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, iż postępowanie sądowe było prowadzone przez Sąd Rejonowy jeszcze na kilku terminach rozprawy, gdy oskarżony mógł ewentualnie wnosić o ponowne zapoznanie się z aktami sprawy, trudno uznać ten zarzut za zasadny, szczególnie w zakresie naruszenia prawa oskarżonego do obrony.

Jedynie czwarty, ostatni zarzut zwrócony jest przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w [...] nie uwzględnił wniosku obrońcy o wszczęcie postępowania w przedmiocie odtworzenia akt wskazując, że stwierdzone braki są wynikiem błędnej numeracji akt, a nie faktycznym zaginięciem dokumentów. W tej sprawie Sąd poczynił stosowne postępowanie wyjaśniające i w sposób szczegółowy odniósł się do tej kwestii nie tylko w postanowieniu ale również

w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku zwracając uwagę między innymi na okoliczność, że kolejne zszyte karty pomimo tego, że noszą oznaczenie k. 340, a następnie k. 402, dotyczą jednej czynności konwojowania oskarżonego. Twierdzenie, więc że ustalenia faktyczne zostały oparte na niekompletnym materiale dowodowym jest całkowicie również niezasadne.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. T. W. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz zasądził od skazanego, na mocy art. 636 § 1 k.p.k. koszty sądowe postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc